

Sygn. akt I UZ 33/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z odwołania S. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2006 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt III AUa .../04,

oddala zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2006 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. odrzucił skargę kasacyjną od wyroku tego Sądu z dnia 9 maja 2006 r.

Podstawą odrzucenia skargi było nieuiszczenie przez pełnomocnika ubezpieczonego opłaty podstawowej w wysokości 30 zł wynikającej z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398). Sąd stwierdził, że strona korzystająca ze zwolnienia od kosztów sądowych ma zawsze obowiązek uiścić opłatę podstawową, zaś opłata

podstawowa, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest opłatą w stałej wysokości w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c.

Ubezpieczony zaskarżył zażaleniem powyższe postanowienie wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżący zakwestionował interpretację art. 130² § 3 k.p.c. dokonaną przez Sąd Apelacyjny zmierzającą do objęcia tym przepisem opłaty podstawowej i utożsamienie jej z opłatą w wysokości stałej. Podnosił, że art. 130² § 3 k.p.c. stanowiący o odrzuceniu środka odwoławczego nie wymienia opłaty podstawowej, nie uwzględnia jej również art. 130² § 1 stanowiący o zwrocie pisma. Zdaniem skarżącego sąd winien wezwać stronę do uzupełnienia pisma i nie mógł zastosować rozszerzającej interpretacji przepisów art. 130² § 3 k.p.c. obejmując hipotezą tego artykułu opłaty podstawowej, skoro ustawa o kosztach sądowych dokonuje wyraźnego podziału opłat na trzy rodzaje i w żadnym przepisie nie obejmuje opłatą stałą opłaty podstawowej. Luka prawna w przepisach dotyczących skutków nieuiszczenia opłaty podstawowej przez radcę prawnego nie może rodzić negatywnych skutków dla strony, skoro może być wypełniona „przez brzmienie” art. 130 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c. sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis ten ma więc zastosowanie do tych środków odwoławczych i środków zaskarżenia co do których wysokość opłaty jest znana profesjonalnemu pełnomocnikowi, gdyż jest określona kwotowo albo wskazany jest sposób jej obliczenia.

Zwrot „opłata w wysokości stałej” różni się od używanego w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych pojęcia „opłata stała”, co wskazuje, że określenia te mają inne znaczenie. Określenie „opłata w wysokości stałej” obejmuje także opłaty, które nie są opłatami stałymi w rozumieniu ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ale ich wysokość jest stała dlatego, że została określona kwotowo, jak to ma miejsce w przypadku opłaty podstawowej. W związku z powyższym określona w wymienionych przepisach opłata podstawowa jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c.

Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 września 2006 r. II UZP 11/06, w której przyjął że przepis art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Podkreślić należy, że stanowisko to znajdowało również i wcześniej odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. postanowieniu z dnia 19 maja 2006 r. I CZ 34/06, postanowieniu z dnia 30 maja 2006 r. I CZ 23/06, postanowieniu z dnia 2 czerwca 2006 r. II UZ 14/06, postanowieniu z dnia 11 lipca 2006 r. I CSK 146/06, postanowieniu z dnia 8 sierpnia 2006 r. I CSK 170/06, postanowieniu z dnia 17 sierpnia 2006 r. III UZ 7/06, postanowieniu z dnia 17 sierpnia 2006 r. III UZ 7/06, postanowieniu z dnia 13 września 2006 r. II PZ 27/06).

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 398¹⁴ i 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.